

е истина. Хе-е, за онова време, когато азъ бѣхъ ей-такъвъ, като васъ.

Дѣдо Къню въздъхна, смукна цигарето и дълго се загледа къмъ Балкана.

Дружината се събра по-наблизо и притихна.

— Това изворче тука, видите ли го, — почна старецътъ — едно време го викаха Хайдушкото кладенче. Много хайдушки кладенчета има горе въ Балкана и това тъй го знаеха. Хе, въ онова време, когато цѣлата българска земя пѣшкеше подъ черно робство, когато въ черквитѣ се молѣхме на гръцки езикъ, а въ училищата нѣмаше ни единъ български букваръ. Тогава изъ градове и села — тукъ, тамъ, отъждъ — излизаха млади юнаци да бранятъ вѣрата, езика и свободата на цѣлия ни народъ, криеха се въ Балкана, почиваха подъ горскитѣ буки, пиеха вода отъ тия изворчета и затуй остана това име — хайдушки кладенчета...

Дѣдо Къню се обърна, посочи на северъ и продължи:

— Хе-тамъ, горе, е Игликина поляна... Оттатъкъ пъкъ Божурова поляна...

— Знаемъ, знаемъ! — викна Даню — нали отъ тамъ бе-

ремъ цвѣтя за Св. Кирилъ и Методи!...

— Ей по тия мѣста шетаха едно време юнацитѣ и тамъ мнозина отъ тѣхъ паднаха въ бой съ душманитѣ на народа. Затуй напролѣтъ полянкитѣ почервенияватъ отъ алени божури: отъ юнашка кръвъ по никватъ тия цвѣтя... Ей по тия сжщитѣ мѣста е игралъ и Хаджията, като дете. На Игликина поляна е далъ последна срѣща на дружината си... Знаете ли, моитѣ пилета, за Хаджи Димитра?... Ха-де, кажете, чували ли сте за него?

— Какъ да не знаемъ дѣдо — викнаха всички — ами „Живъ е той, живъ е“?

— Бравосъ, дѣдовитѣ! Ха тъй! Докато свѣтъ свѣтува трѣбва да се знае за такива хора. И пѣсни да се пѣятъ и приказки да се разправятъ за тѣхъ. А пъкъ азъ го помня... Мъничъкъ бѣхъ тогава, ама го помня. И кжщата, дето е отрасналъ, съ малкитѣ одаички, съ чардачето, съ дворчето, дето цвѣтѣше върбина и шибой, и низкия дуваръ, дето сега има плоча съ златни букви за него... Като дете още не могълъ юнакътъ да търпи да гледа мжкитѣ на своитѣ братя и отива за Влашко. По-